

Щоденник кілера

КУПИТИ

Про книгу

Іану подобається його робота: добрі гроші, цікаві завдання, багато вільного часу. Одна проблема - особисте життя: з його професією непросто знайти кохання. А він так хоче жіночого тепла і любові. Трудові будні дарують Іану зустрічі з багатьма дівчатами, але ті зазвичай гинуть. Найчастіше - від його руки. Бо він кілер. Однак це не заважає Іану шукати свою єдину. Головне - випадково не вбити її.

Розділ 1

Люб'язно балачка

Знаєте, самотня то справа — холостякувати.

Всяк, хто має щось проти цього, гонить по-чорному. Пристаркувати сивочолі алканавти з високими кухлями в руках, що пасуться в барах з кентами в джемперах, — тільки вони й згадують з ностальгією в посоловілих очах свої парубоцькі роки, травлячи баланду про бурхливі пригоди молодості. Так воно вже повелося серед прихильників високих кухлів. Насправді більшість із них нишком моляться, аби гигнути раніше за своїх бабць, щоб нікому з них не довелося самому готувати собі, прибирати та обслуговувати себе самотужки.

Ясний пень, вряди-годи трапляються і геть жовтороті молокососи, які й собі напосідають, що жінки взагалі не варті упадань. Думаю, фраза «без них життя краще» стала ледь не мемом, хоча, знову ж таки, це чергова спроба самовиправдання за те, що вас змусили благати, ходити на цирлах та плазувати перед парою високих підборів, які, попри всі ваші старання, зрештою кинуть вас заради ще бруталнішого самця.

Хоч би там як, а чоловікам на роду написано бути з жінками. Так само як жінкам — із чоловіками. Бо це задумано матінкою-природою. Але як же бомбить, коли тебе кидають через хер! Коли зовсім розкиснути, настане повна срака. Дівчата нутром чують запах відчаю, а це далеко не найпривабніший одеколон. Частенько бувало, я лежав поночі без сну, фантазуючи, як десь чекає на мене дівчина моєї мрії. Я подовгу роздумував про неї, досліджуючи ситуацію з усіх боків. Мені було цікаво, чим би вона займалась тоді-то й тоді-то: може, розляглася б така собі в ліжку, мріючи про мене, а мо-же, влаштовувала б сімейні сцени своєму чоловікові, жадаючи зустрічей зі мною. Іноді я уявляв, як вона пристрасно кохається, заводячись від утіхи, відкидаючи всі рамки пристойності та хмеліючи від екстазу. Ось вона опиняється в обіймах коханця. Доки вона з ним любить, я тут сам-один, хоча на ділі тільки я і здатен дати їй справжнє кохання, але вона не в курсах. Чому вона не знає? Якого лисого вона досі з тим засранцем, коли я тут?..

Мабуть, досить із мене. Геть із серця клятї ревно-щі, беру себе в руки. Може, вона лише витвір моєї уяви, однак я все одно її кохаю. Розумію, скидається на якусь дикість, але я прожив із нею все своє життя вже з десяток разів. Ми познайомилися, побралися, звили сімейне гніздечко, завели дітей, зістарилися та однієї безсонної ночі відійшли у вічність в обіймах одне одного. Але як же невесело кохати мару! Ви витворяєте з нею всілякі дурощі у своїй голові, пнучись до-вести, як сильно її любите. Моя дівчина хворіла на лейкемію, мала пухлину мозку та цілий букет болячок, аби я тільки міг її розрадити, поголивши голову на знак солідарності, доки вона відбувала хіміотерапію. За це вона любила мене всім серцем. Проте самими лише болячками не обмежалося. Я провів її крізь війну й повернув назад, щоб показати, як багато вона важить для мене. Бідоласі довелося-таки чимало пережити: її різали, прострілювали, гамселили, калічили, пропікали їй шкіру, якісь покидьки навіть згвалтували її гуртом, — та моя дівчина витримала всі випробування в ім'я кохання. Якого тільки лиха вона не зазнала, аби я міг довести їй свою значущість, підтримуючи її, піклуючись про неї та розправляючись із її кривдниками!

Пригадую ніч, коли їй відтяло обидві ноги тролейбусом. То була одна з моїх улюблених фантазій.

А знаєте, що в цьому найкумедніше? Попри все, що ми з нею вдвох витримали, я в житті не знав її обличчя. У неї його немає. Ні, не зовсім так. У неї воно має бути, та тільки я його досі не бачив. І доки не побачу, моїм фантазіям не стати реальністю. Отак і накриває відчай, адже намагаєшся розгледіти свою дівчину на кожному кроці: в касирці супермаркету, в жінці у ваго-ні, яка сидить навпроти тебе, в дівчині, що дивиться тебе вулицею. Отак усюди й пасеш очима.

Я дивився через стіл і шукав своє кохання в Джанет, коли вона на мить застигла, припинивши трамбувати свій писок рачкою, щоб нагородити мене вдячною усмішкою. То може, саме Джанет і була моєю лейке-мічкою? Мене дрібку вибісило, коли вона потяглася виделкою й перехопила дещо з моєї тарілки, не поцікавившись, чи мала вона бодай найменші шанси викарабкатися після курсу хіміотерапії.

— Як мило з твого боку запросити мене сюди! — усміхнулася Джанет.

— Я з радістю це зробив, — відповів я.

— Мене нечасто так пригощають, — промовила вона, мимоволі привертаючи мій погляддо її пишнот майже в центнер та навертаючи на думку, чи не мала вона на увазі столове приладдя.

— Ти про що? — спитав я.

— Про біфштекс. Я на таке майже не дивлюся. В основному перебиваюся всілякими салатиками.

— Авжеж, — пробурмотів я, зиркнувши на гарнір із горошком, зсунутий на край її тарілки.

Назвати Джанет непривабливою було б немилосердно. Дівчина була огрядною, але по-своєму нічогенькою. Дехто стверджує, що повненька дівчина на автоматі вважається потворою. Ніколи не погоджуся. Джанет мала сяйливі очі, бездоганний колір обличчя, дитяче простосердя й тепло, які створювали певний вайб довкола себе. Якби їй скинути кілограмів сорок, вона виглядала б лялечкою — хоча, мабуть, у цьому я трохи переборщив. І все-таки, про мене, вона була гарненькою. От тільки я не мав певності, що саме вона була моїм «кухликом чаю». Вже й не пригадую, коли востаннє я сьорбав чай та скільки ложечок цукру кидав.

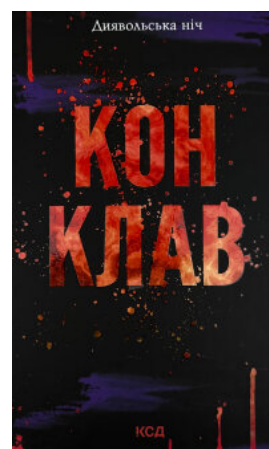
Рекомендована література

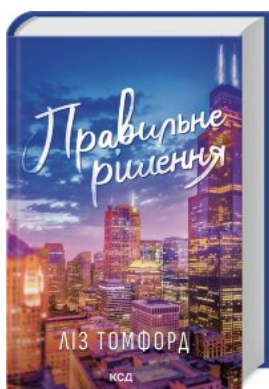
Усі ті розбиті місця

Вище неба. Місто вітрів. Книга 1

Конклав. Книга 3.5

Правильне рішення.
Місто вітрів. Книга 2

Сутінки. Книга 4

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ